

Scénář ZŠ a MŠ Brno, Jana Broskvy 3

Žáci: Markéta Böhmová, Tereza Vymazalová, Nela Kafková, Vendula Straková, Natálie Vlachová

Dobrý den, jsme žákyně Základní školy Jana Broskvy 3. Chceme vám povyprávět příběh paní Vlasty Feješové.

Narodila se 31. května 1947 v Brně-Chrlicích v rodině středního rolníka jako první dítě.

(0:33 – 0:49)

„Z dětství si pamatuji na to, protože jsem byla první dítě, tak mě tak jako měli všichni rádi. A pamatuji si na hrozného umolousaného medvídku, který byl má jediná hračka a měla jsem ho spoustu, spoustu let.”

Do školy se moc těšila.

(1:56 – 2:07)

„... protože to bylo zas něco jiného než doma. A u nás doma prostě jako u většiny sedláků nebyly knihy, ty nebyly potřeba, tam byly potřeba ruce k práci.”

Vlasta si hrozně přála mít VLASTNÍ knihu, rodiče jí ale říkali, ať si radši nějakou vypůjčí.

(5:37 - 6:10)

„...jsem strašně toužila potom mít svou vlastní knihu nějakou, nějakou, to je úplně jedno jakou. A... a věděla jsem, že to vlastně ani tak moc nemám říkat. Na to teda nějak moc nejsou peníze a škoda peněz, a tak. Ale přece jen ta čítanka vždycky, kterou jsme teda dostali, jako tenkrát, tak tam byly ty povídky, někde ze začátku krat'oučké, básničky, pohádky, no tak to jsem přečetla okamžitě, jak jsem to dostala, od začátku do konce.”

V době kolektivizace se toho hodně změnilo. Stát jim odebral dobytek a pole, které předtím vlastnili. To Vlastu hodně zasáhlo, ale mnohem více její maminku.

(7:30-7:46)

„No, a to kolektivní hospodaření, to bylo trošku takový jinačí, protože to se spojili ti, kterým se dařilo a kteří uměli hospodařit, a ti, kteří prostě zas to tak až dobře nevedli, a lidi o to velmi nestáli.”

(7:53 – 7:57)

„Moje maminka plakala, když odváděli koně, protože to všichni věděli, že jdou na jatky.“

Po střední škole potkala svého manžela. Spolu s ním se odstěhovala na Slovensko, kde žili 20 let a kde se jim narodily dvě dcery. Loučení s jejich blíznými bylo pro ně opravdu těžké.

(31:47 - 32:01)

„Oni taky plakaly třeba ty holky některý, říkaly: Ty nás tu tak necháš jako! A já jsem říkala: Ale polovička mojho srdca zůstává tu s vami. Myslím na ně hodně, byli bezvadní, byli hodní.“

Po návratu do České republiky sehnala Vlasta místo v hale Rondo. Práce byla zajímavá, ale také náročná. Musela zařizovat věci ohledně koncertů a dalších programů, co se v hale odehrávaly.

(47:02 – 47:16)

„Měla jsem hodně ráda, že jsem tak jako víceméně vybojovala, když byl někdo na vozíčku jako, jo, tak bez ohledu na to, kam měl vstupenku, měl svoje místo tam, odkud dobře viděl a nemusel se tlačit.“

(50:25-50:51)

„Třeba Kelly Family, tak to bylo, to bylo neuvěřitelný, já si říkám: Ježší, Co budeme dělat. Třeba 60 pořadatelů jsme měli a oni měli asi 50 těch dvoumetrových černochoů teda, aby je ochránili před těma. A teď ty holky takový ty 15-16, tam házely plyšáky a těch plyšáků byly plný pytle. To si nedovedete vůbec představit, co to bylo.“

Po odchodu z Ronda získala Vlasta možnost pracovat v Hornbachu na zákaznickém servisu. Velkou radost měla z toho, že konečně byla tzv. placena za slušnost a zdvořilost.

(43:25-43:43)

„Mně zákazníci naprosto nevadili, jestli byli z venkova nebo nahluchlí nebo drzí, mně to bylo jedno, protože tady ten pan Horáček, ten ředitel, řekl, když nás jako teda uváděl do toho nově otevřeného obchodu...“

(43:48 – 43:53)

„...vždycky mějte na paměti, že nikdo jiný než zákazník peníze nepřinese.“

V současné době si užívá klidného důchodu, chodí na přednášky, které ji hodně baví. A co by vzkázala budoucím generacím?

(1:02:49-1:02:59)

„Aby si vážili toho, že se můžou učit. Na světě jsou miliony lidí, kteří nemají vzdělání a je to velké brzda v jejich dalším rozvoji. “

(1:03:04 – 1:03:06)

„Aby pořád byli lidmi.“